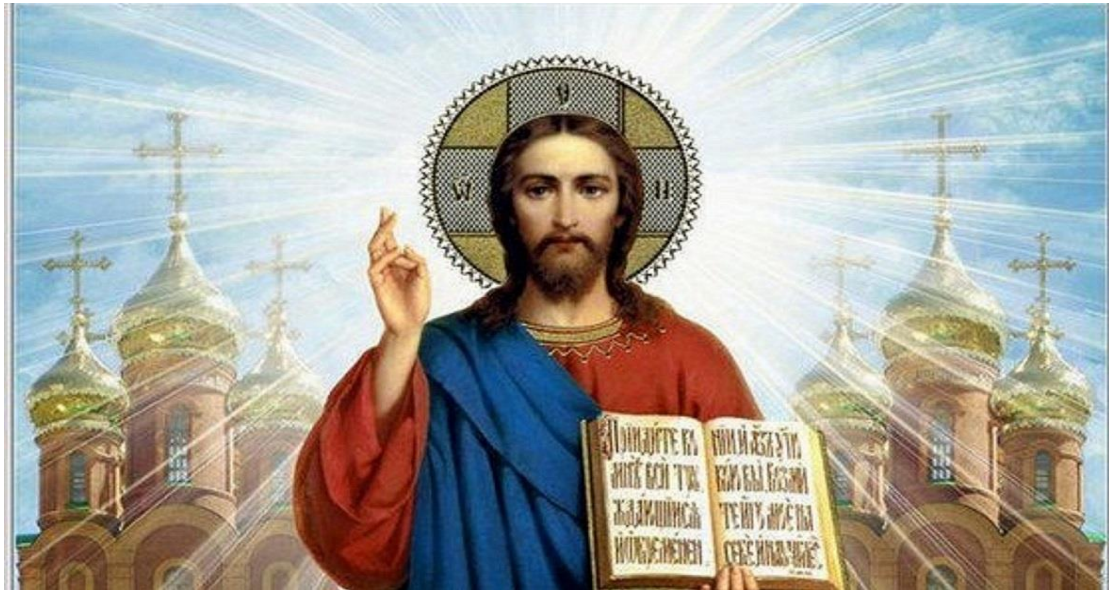

Υπάρχει για όλους σωτηρία.

π. Συμεών Κραγιόπουλος (†).

Δεν ξέρω πόσο γίνομαι κατανοητός, δεν ξέρω πώς τα ακούτε, πώς τα καταλαβαίνετε αυτά, αλλά υπάρχει για όλους σωτηρία. Όμως, έτσι πρέπει να τα πάρουμε τα πράγματα. Τώρα καταλαβαίνουμε καλύτερα πόσο ο καθένας μας πρέπει να γνωρίσει καλά-καλά τι είναι ο εαυτός του. Διότι μπορεί όλα αυτά, ως γενικό πλαίσιο του όλου θέματος, να είναι έτσι, αλλά στον καθένα όλη αυτή η κατάσταση υπάρχει κατά έναν ιδιαίτερο τρόπο. Πόσο επομένως χρειάζεται να βοηθηθούμε – αλλά να έχουμε διάθεση – άμα δεν έχουμε διάθεση, δεν καταλαβαίνουμε τίποτε – όμως έτσι ειδικά να βοηθηθούμε, για να γνωρίσουμε τον εαυτό μας.

Ο καθένας να γνωρίσει τον εαυτό του. Μην ντρέπεσαι, μη φοβάσαι να παραδεχθείς ό,τι είσαι. Όχι τι θέλεις να είσαι, αλλά ό,τι είσαι. Να το παραδεχθείς μάλιστα με ευγνωμοσύνη, χωρίς να τα βάλεις με κανέναν. Ούτε με τον Θεό ούτε με κανέναν άλλο να τα βάλεις, ούτε να παραπονιέσαι: «Γιατί να είμαι έτσι; Γιατί να μου συμβαίνουν αυτά; Γιατί να έχω εγώ αυτές τις δυσκολίες;» Αυτά τα ξέρει ο Θεός. Εμείς οφείλουμε με ευγνωμοσύνη να δεχόμαστε ό,τι κι αν μας συμβαίνει, και υπομονετικά να γνωρίσουμε τον εαυτό μας. Έτσι υπάρχει ελπίδα, αδελφοί μου, να γίνει κάτι στην ψυχή μας.

Δεν ξέρω, μπορεί να κάνω λάθος, αλλά κατά κανόνα εκείνος που είναι έξω από την πραγματικότητα, έξω από τον εαυτό του, που δεν τα ξέρει έτσι τα πράγματα, που δεν τα είδε έτσι, που δεν έχει διάθεση να

σκύψει μέσα του, εκείνος νομίζει πως τάχα έχει να κάνει κάποιο άλλο έργο. Όμως, όπως λέει και ο άγιος Συμεών ο Νέος Θεολόγος, αν πέσεις μέσα στη λάσπη, και βουλώσει η μύτη σου, τα μάτια σου, το στόμα σου, τα αυτιά σου, τι θα σε ωφελήσει, εάν πεις στον υπηρέτη σου να πάει να αρχίσει να δίνει λεφτά εδώ κι εκεί για ελεημοσύνη;

Εμείς κάνουμε σπασμωδικές κινήσεις, επειδή δεν θέλουμε να κάνουμε αυτό το ένα, δηλαδή να παραδοθούμε στον Χριστό. Όχι με λόγια, αλλά στην πράξη να παραδοθούμε. Όχι μόνο να το έχουμε πόθο και επιθυμία να παραδοθούμε, αλλά στην πράξη να το κάνουμε. Το έκανες αυτή την ώρα, δηλαδή παρέδωσες τώρα τον εαυτό σου στον Θεό, και μετά από λίγο, πάλι· και μετά από λίγο, πάλι. Όχι με την έννοια ότι κοροϊδεύεις, αλλά με την έννοια ότι συνέχεια βγαίνει από μέσα σου ακατέργαστο υλικό, το οποίο δεν το έβλεπες πρώτα, και γι' αυτό παραδίδεις εκ νέου τον εαυτό σου στον Θεό. Επειδή όμως δεν θέλουμε να κάνουμε αυτό, και από το άλλο μέρος θέλουμε να είμαστε χριστιανοί, να φαινόμαστε ως χριστιανοί, κάνουμε υποκρισίες, έχουμε πλαστή και φτιαχτή συμπεριφορά, που δεν έχει σχέση με τη χριστιανική αρετή.

Πιθανόν κάποιος, ακούγοντας όλα αυτά, να απελπίζεται, να απογοητεύεται. Δεν είναι έτσι. Είναι λάθος αυτό, αφού όλα τα κάνει ο Θεός· δεν τα κάνουμε εμείς. Εμείς, σιγά-σιγά, κάθε μέρα, να παραδίδουμε τον εαυτό μας με εμπιστοσύνη στον Θεό. Δηλαδή, αν σήμερα, όσο μπορούμε να νιώσουμε, να καταλάβουμε τον εαυτό μας, απόλυτα, τέλεια τον παραδώσουμε στον Θεό, αύριο θα αισθανόμαστε την ανάγκη να κάνουμε το ίδιο. Όχι με την έννοια, όπως λέγαμε, ότι κοροϊδεύαμε πρώτα, αλλά με την έννοια ότι σήμερα βγήκε από μέσα μας, από το υποσυνείδητο, άλλος άνθρωπος που δεν τον είχαμε υπ' όψιν. Και την άλλη μέρα θα κάνουμε το ίδιο, και την πιο άλλη και την πιο άλλη.

Από το βιβλίο: π. Συμεών Κραγιοπούλου, “...πάντα συνεργεί εις αγαθόν”, Πανόραμα Θεσσαλονίκης, 2014, σελ. 68.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>.